

Michael Katz Krefeld

Ontspoord

Vertaald door Bart Kraamer

2014 Prometheus Amsterdam

'Always the same theme
can't you see
We've got everything going on.
Every time you go away
you take a piece of me with you.'

– Daryl Hall

Stockholm, 2013

Proloog

IN HET SCHIJNSEL VAN de opkomende zon vlogen de meeuwen krijzend over de bergen afval op de stortplaats bij Hjulsta. Achter aan het terrein ploeterde een oude bulldozer voort en stootte een soort vette rook uit naar de vriesheldere hemel. In de chauffeurscabine zat Anton, in een groot donzen jack met het logo van de stortplaats op zijn borst en met een ingevette leren pet over zijn oren getrokken. In zijn hand had hij een thermosbeker met een tuitje, waar hij koffie uit dronk. Hij keek vermoeid door de voorruit terwijl hij naar de popmuziek luisterde die uit de transistorradio kwam. Bij de dichtstbijzijnde berg van oude motorblokken en afgedankte auto-onderdelen zag hij iets wat zijn aandacht trok. Hij zette de motor van de bulldozer uit en plaatste de beker voor zich op het instrumentenpaneel. Toen de bulldozer stilstond, stapte hij uit de cabine en liep naar de voet van de berg. Hij liet zijn blik naar de top glijden, waar een naakte, magere vrouw met haar rug naar hem toe stond en over het terrein uitkeek. Anton trok een want uit en viste zijn mobiele telefoon uit zijn borstzak. Hij toetste snel een nummer in.

De anorectische gedaante was diep in het schroot geplant, tot iets onder de knieën, als om er zeker van te zijn dat ze niet werd weggeblazen. De huid zat strak over de uitstekende knokkels en het lichaam was wit gekalkt, zodat het van marmer leek. Zelfs de oogbollen van de vrouw waren gekalkt en ze tuurde als een Romeins standbeeld over de grote schrootbunker uit.

'Hallo, Anton hier,' sprak hij in de telefoon. 'Ik heb er weer een gevonden...'

'Wat heb je gevonden?' zei zijn chef bars aan het andere eind van de lijn.

'Een van de witte engelen.'

'Weet je het zeker?'

'Ik sta naar haar te kijken; ze ziet er net zo uit als de andere vier... Wat moet ik doen?'

Er klonk een diepe zucht aan de andere kant van de lijn. 'Dan moeten we de politie maar bellen... alweer.'

Kopenhagen, 16 oktober 2010

I

HET AFGETAKELDE SMEERSTATION lag verlaten in het donker. Alleen het zoemende geluid van de generator in de hoek doorbrak de diepe stilte. Vanuit de smalle smeerkuil, die door het midden van het station liep, kwam een zwak blauwig schijnsel. Een inspectielamp lag op de bodem van de kuil te knippen. Naast de lamp kromp een naakte vrouw ineen op de vieze betonnen vloer. Haar lichaam zag er gekneusd uit en ze had grote bloeditstoringen op haar armen en benen. In haar lange blonde haar hingen klompjes opgedroogd bloed, dat uit de open wond op haar slaap was gestroomd. Langs haar rug en over haar billen kronkelden zich slangvormige wonden, alsof ze met een zweep was geslagen.

Masja sperde haar ogen open en staaarde in het fluorescerende licht van de lamp op de vloer voor zich. Ze hapte naar adem. Voelde de angst en de adrenaline terugkeren in haar lichaam. Elke spier was gespannen, en haar keel was dichtgesnoerd van de dorst. Ze probeerde langzaam overeind te komen, maar ze moest stoppen door de pijn in haar onderlichaam. Ze kon zich niet herinneren hoe ze in deze stinkende kuil terecht was gekomen. Haar hele lichaam deed pijn, en ze kon niet helder denken. Ze probeerde nog een keer op te staan, kwam half overeind en steunde tegen de koude, vochtige betonnen wand. De temperatuur in het station lag rond het vriespunt en ze rilde van de kou. Iets verderop in de kuil lag een stapeltje kleren. Een rode zijden jurk, een g-string en een paar morkakleurige suède laarzen. Ze herkende ze allemaal. Ze waren van haar. Iemand moest ze van haar lichaam hebben gerukt. Maar ze herinnerde zich nog steeds niet hoe het gebeurd was. Op dat moment klonk het gerammel van een deur die aan het andere eind

van het station geopend werd. Masja kwam langzaam overeind. De nachtlucht stroomde door de open deur naar binnen en verdrong voor heel even de verstikkende geur van smeerolie. Ze ging op haar tenen staan en kon net over de rand van de smeerkuil uit kijken. Meerdere gedaantes kwamen dichterbij. Ze werden haar richting uit geduwd. Drie korte tussen twee brede. De korte gedaantes kregen het bevel het trapje naar de smeerkuil af te gaan. Masja bukte zich naar haar kleren en probeerde zich met haar jurk te bedekken. Ze keek naar de drie meisjes die naar haar toe kwamen. Ze waren niet veel ouder dan achttien, twintig jaar, meisjes van haar eigen leeftijd. Magere Slavische meisjes. De achterste van hen zwaaide onzeker op haar benen en was duidelijk gedrogeerd. De twee anderen hielden elkaar beschermend vast, terwijl ze jammerden en baden. Masja herkende het gebed. Het was hetzelfde orthodoxe riedeltje waar ze zelf mee was opgegroeid. Ze verstond de woorden die de meisjes uitwisselden een klein beetje, ze spraken Russisch. 'We komen hier nooit weg... nooit weg,' huilde de kleinste van hen.

Masja probeerde iets te zeggen, maar ze had geen stem, en het deed pijn in haar keel toen ze het opnieuw probeerde. 'Wie... zijn... jullie?' stamelde ze. 'Wat is dit... voor plek?'

De meisjes keken haar niet aan, klampten zich alleen aan elkaar vast. Masja keek rond door het station, maar ze kon de twee mannen die de meisjes hiernaartoe hadden gebracht niet meer zien. Ze trok vlug haar jurk aan, die besmeurd was met olie en bloed. Daarna liep ze langs de meisjes naar de trap die de kuil uit leidde. Ze moest weg! Meteen!

Op datzelfde moment ging de deur weer open en vijf mannen kwamen het station binnen. De tl-buizen die langs de rand van de smeerkuil liepen gingen aan. Masja verstijfde als een wild dier dat gevangen was in de koplampen van een auto. Ze probeerde zich met haar hand tegen het licht te beschermen, maar het kwam van alle kanten, en ze deinsde instinctief achteruit naar de andere meisjes. Boven hen torenden de vijf mannen uit. Hun adem hing in een grote wolk om hen heen in het ijskoude station, zodat ze op draken leken. Masja kon horen dat een van hen Rus-

sisch sprak. De andere stemmen kon ze niet helemaal thuisbrengen. Ze gokte op Albanees, Servisch, zoiets. 'Die daar!' dreunde een stem in het donker. 'Haar hebben we goed te pakken gehad!'

Masja herkende de stem. Herkende het rasperige geluid als hij sprak, net als wanneer hij kreunde. Hij had de anderen aangespoord – hij had de verkrachting geleid. Hij had haar met de riem geslagen. Haar benen trilden, en het was of ze geen lucht meer kreeg. 'Help me,' mompelde ze, 'help me, Igor...' Toen viel ze op de betonnen vloer in de diepe, donkere kuil.

2 dagen eerder

2

RAGNAR BERTELSEN ZAT OP het hotelbed naar de kleine tv te kijken die aan de muur tegenover hem hing. Hij was halverwege de dertig, zijn haar was dun en vervangen door een weelderige haargroei op zijn borst en rug. Om zijn middel zat een badhanddoek met het logo van Radisson, die strak was getrokken in een poging de omvang van zijn dikke buik te verbergen. Ragnar nipte van zijn glas prosecco. 'Dat is toch wel indrukwekkend,' zei hij in welluidend Noors terwijl hij gebiologeerd naar het nieuwsbericht bleef staren. 'Ongelooflijk,' herhaalde hij bij zichzelf.

De deur van de badkamer ging open en Masja kwam de kamer binnen. Haar naakte lichaam met de smalle heupen en stevige kleine borsten, die glommen van de vochtigheidscrème waarmee ze zich net had ingesmeerd na het bad. Ragnar rukte zich heel even van het scherm los en keek naar haar billen terwijl ze haar zwarte g-string van de vloer pakte. 'Dit is echt fantastisch.'

Masja draaide zich om en Ragnar wendde vlug zijn blik af.

'Wat is fantastisch?' vroeg ze terwijl ze haar slipje aantrok.

'Die mijnwerkers uit Chili! Ze hebben meer dan twee maanden opgesloten gezeten in die mijn, en nu hebben reddingswerkers ze er eindelijk uit weten te krijgen. Is dat niet ongelooflijk?' Hij wees met zijn glas naar de tv. CNN zond de korrelige beelden uit Chili over het scherm, waarop de bevrijde mijnwerkers samen met de reddingswerkers en de president van het land poseerden.

'Ze hebben met zijn allen opgesloten gezeten, zeg je?'

Ragnar trok zijn wenkbrauwen op. 'Ja, alleen die met een zonnebril op dus. Het is het hele najaar in het nieuws geweest. Heb je er helemaal niets van meegekregen?'

‘Ik kijk geen tv, ik lees liever boeken.’

‘Echt?’ Ragnar wierp haar een sceptische blik toe. ‘Dat zou ik nu niet meteen hebben gedacht.’

Masja haalde haar schouders op en gleeed in haar kleine, donkerrode jurk. ‘Waarom dragen ze zonnebrillen?’

‘Omdat hun ogen gewend zijn geraakt aan het donker onder de grond. Het licht hierboven is nu te scherp voor hen. Ze zouden ernstige oogschade oplopen als ze ze niet op hadden.’

‘Mijn vriend heeft precies dezelfde zonnebril. Hij is er gek van. Het is het Radar-model van Oakley; daarvoor zwoer hij bij het “M-frame” en de “Jawbone”; ze kosten een vermogen, maar zijn het waard, zegt hij.’

Het was duidelijk dat Ragnar niet helemaal begreep waar ze het over had, maar hij knikte vriendelijk, voordat hij zijn blik weer op het scherm richtte.

Ze vond haar zwarte enveloptas op de ronde tafel bij het panoramaam en even bekeek ze het uitzicht vanaf de zestiende verdieping. Het verkeer over de Langebro in de richting van de Rådhuspladsen was toegenomen. In Christianshavn fonkelde de gouden toren van de Vor Frelsers Kirke in de namiddagzon. Igor had haar daarboven uitgenodigd op hun eerste afspraakje bijna drie maanden geleden, maar de toren was die dag gesloten en daarna had hij het aanbod niet meer herhaald. Het was sowieso lang geleden dat ze voor het laatst samen uit waren geweest, maar vanavond had hij beloofd dat ze sushi zouden gaan eten. Dat klonk een beetje als een feestje. ‘Tot ziens, schat,’ zei ze en ze draaide zich om.

Ragnar stapte beleefd het bed uit. ‘Kan ik je misschien een glas champagne aanbieden?’

‘Nee, bedankt. Misschien de volgende keer.’

Ze liep al naar de deur toe.

‘Mag ik je nog een keer bellen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze, ‘je bent *supercute* geweest.’

Ragnar liep naar haar toe en deed de deur open, en ze stapte de gang op. ‘En jij was... fantástisch,’ zei hij met een glimlach om zijn mond die liet zien dat hij het meende. ‘Nog een kleine afscheidskus?’

'Op de wang,' antwoordde ze en ze boog zich met afgewend gezicht naar hem toe.

Ragnar kustte haar zachtjes. 'Tot ziens, Karina.'

Masja liep naar de lift en drukte op de knop.

Ze glimlachte kort naar Ragnar voordat ze naar binnen stapte. Op weg naar beneden telde ze het geld dat hij 'Karina' had gegeven.

Karina was haar beroepsnaam. Het klonk net Deens genoeg om haar Litouwse achtergrond te verbergen. Het kon de klanten trouwens niet schelen waar ze vandaan kwam, als ze maar over de brug kwam. En dat deed Karina. Voor iedereen die 1700 kronen of meer voor een uurtje betaalde. Voor alle 'teddyberen' die om de hoeken van hotels wachtten. Maar Masja was anders. Masja had een vriend die Igor heette en die beneden in de lobby op haar wachtte.

3

MASJA EN IGOR STAKEN DE halflege parkeerplaats voor het Radisson Hotel over. Ze probeerde zijn lange passen op haar hoge hakken bij te houden. Igor bewoog zich voort als een hiphopgangster, al kwam hij oorspronkelijk uit Sint-Petersburg. Hij zwaaide van de ene naar de andere kant, met gespannen spieren en de zonnebril op zijn voorhoofd geschoven – een stijl die niet voortkwam uit een harde jeugd in het getto, maar die direct was overgenomen van MTV. ‘Fuck, wat heb ik een droge keel,’ zei hij terwijl hij naar haar omkeek. Hij hield zijn mobieltje tegen zijn oor en wachtte tot zijn oproep werd beantwoord. ‘Ik kreeg daar alleen pinda’s te eten.’ Hij wees terug naar het hotel en de bar waar hij had zitten wachten.

‘Schat, ik heb toch gezegd dat je me niet hoeft te brengen,’ antwoordde ze.

‘Wie moet er dan op je letten?’

‘Ik kan op mezelf letten; die oude teddyberen doen niemand kwaad.’

‘Ik haat ze,’ mompelde hij. ‘Je bent veel te goed voor hen.’

Op dat moment klonk er een stem aan de andere kant van de lijn en hij richtte al zijn aandacht op de telefoon. Hij stelde zich in het Russisch voor – zei dat hij klaar was en bedankte voor de kans die hem geboden werd. Hij zei nog een keer hoe dankbaar hij was dat hij erbij aan mocht schuiven. Het viel Masja op hoe nederig hij klonk, wat tamelijk ongebruikelijk was voor Igor.

Hij vond de autosleutel in de zak van zijn zwarte leren jas en drukte op de knop. De zwarte BMW 320i met achterspoilers en 18"-velgen blipte een paar keer achter elkaar. Igor beëindigde het gesprek en nam achter het stuur plaats.

'Wie was dat?' vroeg ze en ze sloeg de deur achter zich dicht.

'Niemand, gewoon zaken,' snauwde hij en hij leunde over haar heen om het handschoenenkastje open te maken. Daarin lag een pakje 'Wunder-Baum'. Hij pakte een nieuw geurboompje en verwisselde dat met het boompje dat aan de achteruitkijkspiegel hing. Masja haatte die walgelijke, synthetische geur van 'Grüner Apfel' en kneep haar neus dicht. 'Ik zat ergens aan te denken, in verband met... business,' zei ze.

'Ja, baby?' antwoordde hij afwezig. Hij toetste een nieuw nummer in zijn telefoon en startte de auto.

'Ik denk erover om ermee te stoppen. Ik heb er geen zin meer in. Ik wil iets anders gaan doen.'

'Echt? Waarom?'

Ze keek hem teleurgesteld aan. 'Ik dacht dat je blij zou zijn. Hij vindt het toch ook niet leuk dat ik... dat ik dit doe.'

Hij haalde zijn schouders op en hield de telefoon tegen zijn andere oor, terwijl hij wachtte tot er werd opgenomen. 'Ik bemoei me er niet mee,' zei hij tegen haar. 'Ik begrijp je. Begrijp dat je geld wilt verdienen. Ik veroordeel je niet, dat weet je, baby. Het is jouw *call*.'

'Geld is ook niet alles. We kunnen het met minder redden.'

Hij liet een korte hoonlach horen. 'Geld is alles in deze wereld. Als je geen geld hebt, ben je niets, dan hebben de mensen schijt aan je. *Believe me*. Hé, Janusz, gaat-ie?' zei hij in de telefoon. 'Je raadt het nooit... Ik ben binnen! De ouwe heeft me gevraagd mee te spelen. Gaaf, hè?'

Terwijl ze de Amager Boulevard af reden naar Christianshavns Torv, vertelde Igor Janusz over het pokeren van vanavond. Het zou plaatsvinden bij Kaminski. In het achterlokaal, dat de 'Koningssuite' werd genoemd en waar alleen de bevoorrechten aan tafel mochten zitten. De plek waar de echte pokerspelers kwamen. Niet al die idioten van de online toernooien, die alleen maar op hun fiches zaten te letten. Dit was een partij met oude Balkanners, die grote hoeveelheden cash hadden en nog grotere neuzen, maar geen pokerface.

Igor vertelde hoe hij maandenlang had geprobeerd binnen te